

[Duborg.]

Hensyn til Prioritetsforholdet og til Ejendomsforholdet, er fuldkommen i Strid med de faktiske Forhold og fuldkommen afkræftes ved en Undersøgelse af dette Spørgsmaal. Det er skattemæssigt set det groveste Indgreb, der overhovedet nogen Sinde har været behandlet i Rigsdagen.

Som jeg nævnte, faar en gældfri Ejer alligevel den forholdsviis gunstigste Stilling; man tager det hele fra ham, men han har ingen Gæld, og han er derfor under almindelige Forhold stillet som den Mand, hvis Gæld er paa Højde med Ejendomsværdien. Det er ganske interessant at lægge Mærke til de Følger, som denne Fremgangsmaade vil have overfor de gældfri Ejendomme. Man tager en saadan Mands Ejendom fra ham. Det synes man maaske ikke der er saa meget at sørge over, om det gaar lidt haardt ud over dem, det er gennemgaaende velhavende Folk! Men det turde være en fuldstændig Fejltagelse. Netop de større Ejendomme er stærkt behæftede, ogsaa velhavende Folks Ejendomme er stærkt behæftede, det gælder ikke mindst i Byerne, de store Ejendomskarreer er, uanset om det er meget rige Folk, der ejer dem, meget stærkt behæftede; man kan vist sige, at det netop er de smaa Ejendomme, som er ubehæftede. Særlig i Byerne findes, som alle ved, en Mængde smaa Grunde, der er købt af Middelstandsfolk og Smaaafolk ved opsparet Kapital, som de bruger til Have, og som de venter at bygge paa, naar de en Gang faar tilstrækkelig Kapital dertil. Denne Grund tages ganske roligt fra dem uden Godtgørelse af nogen Slags fra Statens Side.

Trods den grove Uretfærdighed, der begaas mod den gældfri, er han alligevel forholdsviis vel stillet i Sammenligning med den Mand, der har lidt eller megen Gæld. Hvorledes vil det i Praksis gaa de Mennesker, der har Gæld, enten det nu er 50 pCt. eller 100 pCt. af deres Ejendomsskyld? Det vil faktisk blive saaledes, at hvis de overhovedet skal blive ved deres Ejendom, er der ingen anden Vej for dem at gaa end af deres Arbejdsfortjeneste at forrente og afdrage den Gæld, som de beholder, efter at Staten har taget Jorden fra dem.

Vi ser derfor det Særsyn, at skønt det skal være Retsforbundets Politik paa en særlig Maade at frigøre det, man kalder Arbejdsfortjeneste, vil netop det foreliggende Lovforslag føre til en saa umaadelig Beskatning af Arbejdsfortjenesten, at der aldrig har være Sidestykke dertil.

Det ligger for øvrigt ogsaa i Sagens Natur, at man ikke kan ekspropriere 4 800 Mill.

Kr. fra Grundejerne, uden at der vil ske Værdiforskydninger, uden at der vil ske fuldkommen katastrofale Forvirringer og Ændringer i vore Kapitalforhold og vore Erhvervsforhold; og den urigtige Tale om, at man søger at give Erstatning for de umaadelige Værdier, der eksproprieres, ligger jo klar for Dagen deri, at man giver 24 Mill. Kr. om Aaret i 25 Aar til Erstatning for 4 800 Mill. Kr. Og dertil er endda at bemærke, at de kun gives paa den Maade, at Grundrenten af disse 4 800 Mill. Kr. sættes til 5 pCt., medens den rimeligvis burde staa til 4½. I Virkeligheden faar Grundejerne ikke en Øre; den saakaldte Erstatning, denne Formueafgift, gaar ind til Staten saa at sige som et Tillæg til Grundrenten, hvorved denne sættes op fra 4½ til 5 pCt.

En virkelig Erstatning af disse 4 800 Mill. Kr., som Forslaget gaar ud fra skal eksproprieres, vilde jo medføre, at man beslaglagde over Halvdelen af hele den skattepligtige Formue her i Landet. Den skattepligtige Formue er, som man ved, ca. 9 Milliarder, og 4 800 Millioner er noget over Halvdelen deraf, saa det er klart, at hvis man virkelig skulde give Erstatning for disse umaadelige Værdier, der eksproprieres, maatte man beslaglægge over Halvdelen, man kan rolig tilføje langt over Halvdelen. Men i Tilfælde af, at en saadan Lovgivning virkelig var mulig, saa vilde der finde en Kapitalflugt Sted her fra Landet i et Omfang, som Retsforbundet slet ikke synes at have Øje for.

Jeg tror, man kan sige, at hvis Retsforbundet tilstræbte noget forstandigt med deres Forslag, vilde de ganske have udeladt den Del af Forslaget, der omhandler Ekspropriationen af de nuværende Værdier, de vilde saa have holdt sig til den fuldstændige Ekspropriation af alle Værdistigninger, alt det, som man fra den Side kalder de samfundsskabte Værdier.

Men hvis de kom til den Erkendelse, hvis de indskrænkede deres Forslag dertil, saa vilde det fremgaa deraf med stor Klarhed, at hele deres Politik, deres økonomiske Idé, saa at sige bygger paa Forudsætninger, der ikke er til Stede og aldrig har været til Stede.

Jeg kan nævne her, hvad vi jo kender fra de Forhandlinger, der har fundet Sted her i Rigsdagen om Indførelse af Værdistigningsskat, at der blev det oplyst af den højærede Finansminister ved Sagens Behandling, at hvis man kunde gaa ud fra Erfaringerne fra den sidste Vurderingsperiode, saa vilde man komme til det Resultat, at Beskatningen af Grundværdistigningen i en saadan Periode kunde anslaaes til at give